

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. гр. Д., 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Д. в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас М. Каменски

Членове: Деница Кр. Петрова
М.а Ив. Хараламбиева

при участието на секретаря Сибел Бедел
в присъствието на прокурора В. В. В.
като разгледа докладваното от Деница Кр. Петрова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20223200600196 по описа за 2022 година

за да се произнесе съобрази следното:

С присъда 260002 от 04.02.2022г. по н.о.х.д.№794/2020г. Д.кият районен съд е признал подсъдимия Р. Д. В. за невиновен в това, че на 05.06.2019г., на републикански път II-27 /в участъка град Б. - град Д./, в района на село С., направил опит да принуди М. Н. К. от град Д. да извърши нещо противно на волята ѝ – да преустанови пътуването си с лек автомобил „Пежо“ с рег. №***** като употребил за това заплашване - казал ѝ: „Спрете колата, иначе ще ви застрелям и двамата“, като деянието е останало недовършено поради независещи от него причини, поради което и на основание чл. 304 от НПК оправдал подсъдимия по повдигнатото обвинение по чл.143 ал.1 във вр. с чл.18 ал.1 от НК. С присъдата подсъдимият В. е признат за невиновен и в това, че на 05.06.2019г., на републикански път II-27 /в участъка град Б. - град Д./, малко преди град Д., направил опит да принуди М. Й. М. от град Р. да извърши нещо противно на волята му – да преустанови пътуването си с лек автомобил „Пежо“ с рег.№ ***** като употребил за това заплашване - казал му: „Спри колата, иначе ще ви застрелям. Вечерта ще пострада и семейството ти“, като деянието е останало недовършено поради независещи от

него причини, поради което и на основание чл.304 от НПК оправдал подсъдимия по повдигнатото обвинение по чл.143 ал.1 във вр. с чл.18 ал.1 от НК. С присъдата съдът се е произнесъл и по веществените доказателства и постановил, че разноските остават за сметка на държавата.

Срещу така постановената присъда е постъпил протест и допълнение към протеста от Районна прокуратура Д.. С подробни доводи се твърди, че оценката на доказателствата, направена от районния съд е неправилна, както и че в случая следва да се ценят показанията на независимия свидетел М. Д. досежно факта, че поведението на подсъдимия на пътя е било опасно и агресивно, което провокирало свидетеля дори да се обади на тел.112, което направила и пострадалата К., която била уплашена от заплахата на подсъдимия, тъй като знаела, че носи пистолет и може да стреля, ако не изпълнела желанието му да прекрати пътуването със св.М. М.. Според представителя на обвинението основния мотив на подсъдимия да извърши престъплението бил ревност към пострадалата и твърденията му за липса на интимни отношения между тях не се подкрепяло от доказателствата по делото. Показанията пък на св.И.Р., Ш.Я., А.А., които съдът бил кредитирал не били свързани пряко с предмета на делото. Защитната теза на подсъдимия, че искал колата да спре, защото имал да получава от св.К. идентификационен документ била нелогична и противоречала на поведението му на пътя, което сочело на ревност и чувство за безнаказаност. Досежно същественото обстоятелство дали са отправяни заплахи от подсъдимия към двата пострадали според прокурора показанията на пострадалите не си противоречали. Заявено искане в протеста към въззивната инстанция е за отмяна на присъдата и постановяване на нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за виновен в извършване на двете престъпления по чл.143 ал.1 вр. чл.18 ал.1 от НК.

Срещу протеста е подадено възражение от адв.М.- защитник на подсъдимия. В него се изтъква, че направения от първоинстанционният съд анализ на доказателства е правилен, показанията на св.И.Р., Ш.Я., А.А. имали значение за проверка достоверността на показанията на св. К. и опровергавали показанията на частните обвинители, а от показанията на св.Р. се изяснявал мотивът на подсъдимия, който не бил ревност, а необходимостта от изключително важен идентификационен документ, който е трябвало да му

издаде св.К., като последвалото му издаване от нея и предаването му на подсъдимия потвърждавали мотива за поведението му. Иска се потвърждаване на присъдата.

В съдебно заседание протестът се поддържа от представителя на Д.ка окръжна прокуратура, който изтъква, че безспорно по делото е установено, че подсъдимият В. е носел в автомобила си огнестрелно оръжие, с който факт пострадалата К. е била запозната и именно това е възбудило у нея основателен страх, в случая следвало да се ценят показанията на независимия свидетел М. Д., който бил пряк свидетел на част от случилото се, а обясненията на подсъдимия не следвало да се кредитират, защото твърденията му, че не е имал интимни отношения с К. не се подкрепяли от останалите доказателства по делото. Пледира за отмяна на присъдата и признаване подсъдимия за виновен по повдигнатите му с обвинителния акт обвинения.

Защитникът на подсъдимия - адв.М. пледира за потвърждаване на присъдата. Сочи, че никакви доказателства не подкрепят твърденията на св.К. за интимна връзка между нея и подсъдимия. Посочва изготвената и изслушана пред въззивна инстанция съдебно-психиатрична експертиза досежно св.К. и изтъква, че във връзка със посоченото от вещото лице заболяване на К., последната е била почти на всички разпити или преди или след хоспитализация / в рамките на дни преди или след/, поради което според защитата не можело да се приеме, че всички симптоми на това нейно заболяване са били отшумели.

Защитникът на подсъдимия - адв.Ч. също пледира за потвърждаване на присъдата. Сочи, че обвинението срещу подсъдимия по фактическата част не обхващало поведението му на пътя, налице били противоречия между показанията на двамата частни обвинители относно броя телефонни разговори на К., а твърденията на К. за налична интимна връзка между нея и подсъдимия се отричало пак от нея в телефонния разговор с оператора на тел.112.

Подсъдимият в право на лична защита заявява желанието си присъдата да бъде потвърдена.

На дадената последна дума подсъдимият заявява, че няма какво да добави.

Д.кият окръжен съд, като прецени протеста, наведените в него доводи, доказателствата по делото, както и тези събрани при проведеното въззивно съдебно следствие и като взе предвид становищата на страните в съдебно заседание, и след цялостна проверка на присъдата съгласно чл.313 и чл.314 от НПК, намира за установено следното:

Протестът е допустим като подадена в срок.

Фактическа обстановка, която се установява при проведеното първоинстанционно и въззивно съдебно следствие е следната:

От началото на 2019г. до месец юли 2019г. частната обвинителка М. К. от гр. Д. работела като управител на „М.М. ЕООД, гр.Д.. Търговското дружество се занимавало със събиране на опаковки от пестициди, като в конкретиката, интересуваща делото работело /съответно св.К./ от името и за сметка на фирма „С.Е.“ ЕООД гр.Р.. В тази си дейност и през процесния период на 2019г. св.М. К. имала служебни контакти със земеделски производители от областта, вкл. и с такива, работещи във фирма „Д.Л.с“ООД гр.Л. в базата на фирмата в област Д. в с.С., където работел и подсъдимия Р. В.. Оттам св.М. К. и подсъдимия Р. В. се познавали. Частният обвинител М. М. към датата на инкриминираното деяние също работел във фирма „М.М. ЕООД, гр.Д., като до тази дата не познавал подсъдимия. На 05.06.2019г. сутринта двамата частни обвинители М. М. и М. К. пътували с лек автомобил Пежо“ с рег. № ***** /облепен с лепенки на фирмата „С.Е.“ЕООД/ от с.К. за с.С., като автомобилът бил управляван от св.М. М. /частният обвинител бил от Р., но към процесния момент живеел на квартира, наета от фирмата в която работел, в с.К./. При навлизане на автомобила „Пежо“, рег. № ***** в с. С. , по пътя се разминал с лек автомобил марка „Грейт Уол“ с рег. №, който се движел в посока към гр. Б. по същия път и бил управляван от подсъдимия В.. Подсъдимият Р. В. виждайки насреща си служебния автомобил на фирма „С.Е.“ ЕООД и че в него пътува св.М. К., с която не можел да се свърже от доста време и от която имал да получава важен идентификационен документ във връзка с предадени опаковки от препарати за растителна защита от фирмата, за която работел, присветнал с фаровете на автомобила си да спрат, след което обърнал в обратна посока и продължил да кара след частните обвинители. Тъй като те не спрели, а подсъдимият държал непременно да спрат, за да си получи необходимия

документ той включил аварийни светлини и използвал звуков сигнал посредством клаксона, като междувременно звъннал на св.К., казвайки ѝ да спрат, за да се разберат за процесния идентификационен документ, но св.К. му затворила. В един момент подсъдимия В. с автомобила си изпреварил автомобила, в който пътували частните обвинители и спрял рязко пред тях, вдясно на банкета, надлъжно на платното за движение. Държането му на пътя било опасно и предпоставка за ПТП, което било и причината пътуващия зад двата автомобила с автомобил „Форд“ - свидетелят М. Д. да сигнализира на тел.112. Автомобилът на частните обвинители не спрял, а продължил пътя си, а последващите позвънявания от подсъдимия на телефона на св.К. били отхвърляни от последната. Малко след като св.М. Д. звъннал на тел.112, там позвънила и св.К., разказвайки, че подсъдимият ги преследва с автомобила си и че я заплашил по телефона, че ще ги застреля. Междувременно подсъдимият видял, че на фирмения автомобил „Пежо“ има изписан телефонен номер и го набрал, свързвайки се с управителя на „С.Е.“ ЕООД-св.И.Р.. На св.Р. подсъдимия обяснил, че от доста време не може да получи важен документ от св.К., която видял в служебния автомобил на фирмата и поискал номера на шофьора, който управлявал лекия автомобил, за да говори с него. След като св.Р. му казал телефона на св.М. М., подсъдимият се обадил по телефона на частния обвинител М. и настоял да спре автомобила и да отбие вдясно, което последния не направил и затворил телефона. Подсъдимият продължил да кара за гр.Д. след автомобила на частните обвинители, но поизостанал. Междувременно св. К. отново се обадил на тел.112, като казала, че подсъдимия заплашил и св.М., че ще стреля. На входа на града във връзка с обажданията на св.К. на тел.112 били позиционирани полицейските служители - свидетелите Е.П. и Й.К.. Последователно при тях спрял автомобилът на частните обвинители, с които превели кратка беседа, а малко след това спрели и задаващия се автомобил на подсъдимия. Полицейските служители попитали подсъдимия дали носи в себе си оръжие, при което подс. В. казал, че носи револвер марка „Смит и Уесън“, за който има разрешително. Револверът се намирал на задната седалка на автомобила на Р. В. - в черна чанта и калъф, заключен и незареден.

Във въззивната съдебна инстанция бе проведено въззивно следствие със разпит на подсъдимия, частната обвинителка К. и вещото лице по СПЕ. Представеният пред въззивната инстанция документ за хоспитализация на

св.К. с диагноза „Биполарно афективно разстройство.Сегашен епизод - маниен.“ наложи задължителното назначаване на съдебно-психиатрична експертиза на основание чл.144 ал.2 т.5 от НПК. Видно от заключението на вещото лице по изготвената СПЕ по отношение на частната обвинителка К., при последната е налице формирано се Личностово разстройство - смесен тип с емоционално волева неустойчивост, с водещи акценти в личностната характеристика параноидни, импулсивни и хистероидни, с многократни хоспитализации, начиная от 2006г. и с психични заболявания- „смесено тревожно депресивно разстройство“ и “разстройство вследствие комбинирана употреба на ПАВ“, които не са психични заболявания в тесния смисъл на закона и от медицинска гледна точка към м.юни 2019г. и датите на които са провеждани разпити на К. като свидетел според експерта не се установяват обективни причини, поради което частната обвинителка да не може правилно да възприема и възпроизвежда факти и събития, имащи значение за делото и да дава достоверни показания, ако желае.

След разбор на събраните доказателства в хода на съдебното следствие пред двете инстанции, Окръжният съд намира, че обвинението срещу подсъдимия за отправена заплаха срещу всеки от частните обвинители – срещу частната обвинителка К. с думите : Спрете колата, иначе ще ви застрелям и двамата“, и срещу частния обвинител М. М. от град Р. с думите: „Спри колата, иначе ще ви застрелям. Вечерта ще пострада и семейството ти“, чрез които заплахи подсъдимият се е опитал да накара частните обвинители за извършат нещо противно на волята им - да преустановят пътуването си с лек автомобил „Пежо“ с рег. № ***** не е доказано по безспорен начин. Районният съд правилно е констатирал съществените противоречия в показанията на двамата частни обвинители както помежду им, така и вътрешното противоречие в показанията на св.М. К., а и противоречията на техните показания с показанията на св.М. Ж. Д.. За да даде вяра на обясненията на подсъдимия районният съд внимателно ги е анализирал и съпоставил с останалия доказателствен материал, при което е установил, че единствено показанията на двамата частни обвинители им противоречат. Безспорно е, че поведението на пътя на подсъдимия В. е било недопустимо и предпоставка за ПТП и е било в явно нарушение на правилата за движение по пътищата, включително и при налични съответни факти в обвинителният акт /каквито в конкретния случай няма/ би могло да покрие и състава на чл.325 от

НК. От тази безспорност следва спорния въпрос - в стремежа си да спре автомобила на частните обвинители, подсъдимият отправил ли е към всеки от тях заплашване с думите, визирани в обвинителния акт или не. Правилно, за да отговори на този въпрос доколкото от една страна са обясненията на подсъдимия, отричащи такива заплахи и от друга страна показанията на двамата свидетели - частни обвинители – за отправени им по телефона такива заплахи, районният съд е изследвал твърдения повод за проведените телефонни разговори /каквито несъмнено са били проведени/. Подсъдимият твърди, че поводът била необходимостта от процесния идентификационен документ и затова настоявал частните обвинители да спрат, за да се разбере със св.К. за получаването му, както и че само настоял по телефона да спрат, без да отправя каквито и да е заплахи. Частната обвинителна М. К. от своя страна твърди за налична интимна връзка с подсъдимия няколко месеца преди инкриминираната дата и че поводът за искането на подсъдимия да спре автомобила им е ревност, защото му била обещала да ходят на хотел, а той искал веднага, но нямало как да стане и в тази връзка подсъдимият ги и заплашил. За да възприеме обясненията на подсъдимия в тази част, районният съд правилно ги е проверил чрез другите събрани доказателства –гласните показания в случая на св.И.Р. и установявайки, че св.Р. потвърждава, че на процесната дата подсъдимият му се е обадил, посочвайки като причина за искането да спре автомобила на частните обвинители необходимостта от получаване на идентификационният документ за събрани опаковки от св.М. К. и невъзможността от дълго време да получи този документ с основание ги е кредитирал. От друга страна показанията на св.М. К. са вътрешно противоречиви досежно твърдяната интимна връзка с подсъдимия- един път е заявила, че са имали такава и са имали уговорка за хотел на процесната дата, друг път - че вече връзката е била приключила, а при разговора с оператора на тел.112 изобщо е отрекла да има такава връзка. Посоченото, съпоставено и с противоречията на показанията ѝ с показанията на другия частен обвинител – св.М. М. досежно броя проведени телефонни разговори на свидетелката с подсъдимия, с обстоятелството, че св.М. М. сочи, че св.М. К. не му е казвала какви отношения има с подсъдимия, както и с изтъкнатите от районният съд други противоречия в показанията на св.К. вътрешни и с показанията на други свидетели –на св.И.Р., на св.М. Д. внася основателни съмнения в правдивостта на показанията ѝ. Същото се отнася и за показанията на частния

обвинител - св.М. М. като първо следва да се отчете, че същият към инкриминираната дата е работил във фирмата на частната обвинителка, второ показанията му досежно начина на спиране на автомобила на подсъдимия на платното за движение противоречат на показанията на св.М. Д.- в тази насока и двамата частни обвинители твърдят идентично, че колата на подсъдимия е спряла напречно /перпендикулярно на пътя пред колата на частните обвинители, което безспорно се опровергава от показанията на св.М. Д., шофирал непосредствено след тях и наблюдавал случващото се /показанията на св.Д. досежно това обстоятелство са в синхрон с обясненията на подсъдимия/, трето- свидетелят М., чиято професия е шофьор през цялото време твърди идентично с твърдението и на частната обвинителка М. К., че джипът, управляван от подсъдимия на процесната дата е бил марка „Тойота“, като посочва и че го е видял отблизо /на 2-3 метра след техния автомобил/, докато всъщност видно от доказателствата се касае за джип „Грейт Уол“ с рег.№ Посоченото дотук, както и наличието на в крайна сметка издаден, макар и по-късно същия месец идентификационен документ за събрани опаковки от препарати за растителна защита /л.50 от д.п./, изготвен лично от частната обвинителна и занесен лично от нея на подсъдимия по нейните собствени показания, са довели районният съд до извода, споделим и от въззивната инстанция, че обвинителната теза е останала недоказана.

С оглед горното и доколкото при служебната проверка не бяха констатирани допуснати съществени процесуални нарушения постановената присъда следва да бъде потвърдена.

Водим от горното и на основание чл.338 от НПК Д.кият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда 260002 от 04.02.2022г. по н.о.х.д.№794/2020г. на Д.кият районен съд.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____